

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Στὸν Christian S.

NΛΩΜΟ τὸ φῶς του ἔχυνε τὸ φεγγάρι ἐπάνω στὴ θάλασσα ποῦ ἀκίνητη καὶ μαγεμένη ἔπαιρε τὰ φιλιά του. Κἄποτε μιὰ βαθειὰ ἀνατριχίλα γῆδονῆς ἔχαϊδευε τὴν κοιμισμένη ὅψι, κ' ἐπήγαινε νὰ ἔψυχήσῃ μακρυὰ στ' ἀντικρυνὸν ἀκρογιάλι.

'Ακοίμητα ἔλαμπαν τ' ἀστέρια στὰ ὄψη τοῦ ἀτέλειωτου οὐρανοῦ καὶ κάπου κάπου ἔβλεπες κανένα νὰ γέρνη ἀπηλπισμένο, νὰ φεύγῃ γιὰ τὰ σκοτεινά, κι' ἔκει νὰ σδύνη ποιός ξέρει ἀπὸ ποιό κρυφὸν καῦμό..

Βράδυα μὲ τὸ φεγγάρι, νυχτίες σεληνοφώτιστες, ἀλησμόνητες στιγμές εύτυχίας καὶ μέθης. Τὰ μεσονύχτια, δταν κοιμοῦνται τὰ βέβηλα μάτια ποῦ φοδοῦνται τὸ σκοτάδι καὶ τὴ νύχτα, ἀγρυπνοῦν ἢ καρδιές ποῦ θέλουν νὰ κλαύσουν καὶ νὰ δνειρεψθοῦν.

Μιὰ τέτοια βράδυα τὸν πρωτάκουσα, μιὰ βράδυα ποῦ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἀλησμόνητη στὴν ἐνθύμησί μου. Ἡ γλυκειά του φωνὴ ἐνώθηκε ἔαφνου μὲ τὴν αὔρα καὶ τὸ ψιθύρισμα τοῦ κύματος, ὑψώθηκε σὰν πρωτάκουστη μουσικὴ κάποιοιου ἀγνωστού κόσμου κι' ἔξύπνησε στὲς μακρυνὲς γωγίες τὴν κοιμισμένην ἥχω. Ἀπήντησαν τὰ βουνά, ἀπήντησε τὸ κῦμα, ἀπήντησαν τὰστρα. Καὶ ἦλθε στιγμὴ ποῦ σώπασε κάθε παλμός, καὶ τὸ κῦμα ξέχασε τὸ ψιθύρισμά του καὶ τὰ κουπιὰ σταμάτησαν μεθυσμένα. Γῆ καὶ θάλασσα ἐνώθηκαν σ' ἔνα τρελλὸ ἀγκάλιασμα καὶ σὰν βαρὺς στεναγμὸς ἔξέψυγεν ἀπὸ τὰ στήθια των δ πόνος. Δὲν ἔβλεπα τίποτε νὰ πάσχῃ, τίποτε νὰ κλαίη. "Ολα γαλήνια καὶ ναρκωμένα. Μὰ ἔννοιωθα τὸν πόνο ποῦ ξεχείλιζε ἀπ' ὅλων μας τὰ στήθη σιωπηλὸς καὶ ἀτέλειωτος, σὰν νὰ

ἔφθασε μιὰ γλυκειά φωνὴ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ μέσα μας δλους τοὺς κοιμισμένους πόθους, δλα τὰ πεθαμμένα ὅνειρα.

Σὲ λίγο δ τελευταῖος ἥχος χάθηκε μακριὰ καὶ τὸ ἀπειρον ηὗρε πάλι τὴν γαλήνη του. Τότε σὰν σὲ ὅνειρο ποῦ βλέπει κανεὶς δταν κλείση τὰ μάτια γιὰ νὰ κυττάξῃ καλλίτερα μέσα στοὺς κόσμους τῆς φαντασίας, μ' ἐφάνη πῶς εἶδα ἔνα χρυσὸ ἀνεμοστρόβιλο ἀπὸ ξανθιὰ μαλλιὰ καὶ χιονόλευκα στήθη νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὰ κοιμισμένα νερά, κι' ἔνα πρόσωπο φανταστικὸ Νεράϊδας ἢ Νύμφης νὰ γέρνῃ ἐπάνω του καὶ νὰ σμίγῃ τὰ χείλη της μὲ τὰ δικά του σ' ἔνα τρελλὸ φιλὶ γεμάτο παράπονο καὶ λατρεία...

Χάθηκε γιὰ πάντα ἐκείνη ἡ νύχτα καὶ θὰ περάσουν σὰν αὐτὴ καὶ τὰ χρόνια. Θ' ἀρθῇ στιγμὴ ποῦ ξεχασμένος ἀπ' δλους θ' ἀφήνω τὸ νοῦ μου νὰ γυρίζῃ πίσω στὰ περασμένα ποῦ θάναι νεκρὰ γιὰ πάντα.

Θὰ θυμοῦμαι μὲ πόνο τὰ πρόσωπα ποῦ στόλισαν τὴν περασμένη μου ζωὴ μὲ τὸ γλυκό τους χαμόγελο. Θὰ θυμοῦμαι κάθε καρδιὰ ποῦ μ' ἀγάπησε· τὰ χαμένα δάκρυα· τὰ χαμένα φιλιά. Μ' ἀπ' δλα περισσότερο θὰ θυμοῦμαι πάντα τὸ χλωμό του πρόσωπο καὶ τὴν γλυκειά του φωνὴ ποῦ εἴξευρε νὰ λυώνῃ τοὺς πάγους τῆς καρδιᾶς καὶ νὰ ξυπνᾷ τὰ κοιμισμένα αἰσθήματα.

Μήπως ξεχγᾷ ποτὲ κανεὶς δ, τι τὸν ἔκαμε νὰ κλάψῃ καὶ νὰ ὁγειρευθῇ...;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΗΤΑΝΕ στενὸ δρομάκι
ποῦ κανένας δὲν περνοῦσε,
παρὰ μόνο σὰν ἡ χρεία
ἡ μεγάλη τὸ καλοῦσε.

Μ' ἀπὸ τότε ποῦ μιὰ χήρα
σπίτι ἔχτισ' ἔκει πέρα,
λεωφόρος ἔχει γίνει
καὶ περνοῦνε νύχτα - μέρα....

(Ἐξ Ιωνίες)

ΕΥΑ